

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

624.2

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *Hidavatás*

Forrás:

Budapesti Hírlap

3n

(Hely)

1924. 12. 20.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hidavatás.

Budapest, dec. 20.

A Csepelszigeten ma hidat avattak föl. Azt nem mondani, hogy aranyhidat. Mert ha régen voltak tündérszigetek úgy a jövőben Csepelszigete hívatva van arra, hogy Magyarország tündérszigetévé legyen. Sziget, a honnan élet és gazdagság árad. Sziget, a mely európai fontosságra emelkedhetik. Ott készül a kikötő, a melyen Európa és Ázsia találkozhatnak, a melybe befutnak a Fekete-tengerről jövő hajók. A kereskedelem, az európai forgalom empóriumává lehet Csepelszigete. Már ma olyan gyártelep, a mely országos szerepet töltött be a leviharzott esztendőkbén egy zseniális alapító: néhai Weisz Manfréd keze alatt.

Egy hidavatás magában nem nagy dolog. De a mai hidavatás, melyről alább bőven tudósítunk, ezen a Csepelszigeten mégis egy komoly lépés a jövő felé. Ünnepies volta, a résztvevők tekintélye, a szónoklatok, melyek elhangzottak, mind hirdetik fontosságát és valamennyiben benne vibrál a jövőnek az a sejtése, mely mindnyájunk vágyát fűti.

Sajnos, ebbe a jövőbe csak sűrű ködön át küldheti szemünk a tekintetét. Ez a fojtó köd a jelen. Megüli nehezen politikánk, gazdasági életünk, társadalmunk vidékeit. Mint mikor álmodik az ember s menekülnie kellene és nem jut előbbre; segítségért kellene kiáltani s torkunk felmondja a szolgálatot. Most kellene minden erőnknek, akaratunknak, érzelmünknek és szándékunknak hatalmas öntudattal egybeforrva a vártán állni, készen a cselekvésre, készen áldozatokra, készen a munkára: és most vágyunk legjobban a költő ol-

dott kéréje. Politikai életünk kimerül léha pártviszályban, meddő személyes versengésben, anyagi érdekek hajszolásától fertőzve, jelszavak rongyait zászlóként lobogtatva. Gazdasági életünk oszlopos tényezői egymást nem támogatva, hanem egymással szembenálva, egymásra gyanakodva nézve a züllés jeleivel arcukon, a beteg államot nem támogatva, hanem versenyt futva támogatásáért és kedvezéséért; társadalmunk osztályok, felekezetek szerint, világnézetek szerint szerteszakgatva egy ledér divat bomlott izlésű szórakozásaiba, lelki tivornyákba, hódító érzékiségbe és degenerált művészetek kultuszába menekül lelkiismerete és hazafias kötelességei elől.

Ezek mind szakadékok, melyekbe hullanunk állandó a veszedelem. Ezeket áthidalni, aranyhiddal összekapcsolni: ez volna ennek a nemzedéknek a feladata. Az volna az ünnepi hidavatás! Az volna az ember, ki itt tudná a hidakat megépíteni. A politikai élet politikai tekintélyei, a kik meg tudnák magyarázni a pártoknak, hogy a gyermek is tud élni az erősebb jogaival a gyengébb ellen és a gyöngye fegyvere sem az, hogy *akkor nem játszom*. Mert a politikus urak nem a maguk játékát játsszák, hanem a nemzet életével játszanak.

Mily utálatos látvány egy politikai klubban a — pofozkodás! Mily pusztító gyűlölet lakozik a szivekben, melyek ilyenre ragadtatják magukat. S mily megdöbbentő dolog, a mikor tudósok a magyar jogfejlődés ünnepét ülik s egy előkelő szónok azt mondja: „Ne vegyük igénybe a bíróságokat a nem bírói hatáskörbe tartozó különböző állami feladatok megoldására!” E mondatban több vád és aggodalom rejlik, mint a mennyit kimondani látszik.

Ezeket a szakadékokat kell elsőbben áthidalnunk, mert csak azután tudunk hidat verni arra a rémes szakadéokra, melytől mindnyájunk szive vérzik: a szakadékra elszakított területeink és az anyaország között.